

“Τα μάθατε τα νέα;

Αρχείο 9

ΓΡΑΦΕΙ Ο Στέφανος Κασσιμάτης

Να συνοψίσω με τρεις λέξεις: Ζήλεψα τους Αμερικανούς.

Κατ' αρχάς διότι τη λύση του πολιτικού προβλήματος της χώρας τους την έδωσε το ίδιο το πολιτικό σύστημά τους. Και δεν εννοώ μόνον τη νίκη του Ομπάμα. Εξίσου σημαντική, τολμώ να πω, ήταν η αποδοχή της ήττας από τον Μακ Κέιν. Η ομιλία του υποψηφίου των Ρεπουμπλικανών ήταν ίσως η πιο συγκινητική στιγμή αυτής της προεκλογικής εκστρατείας που κράτησε ακριβώς είκοσι τρεις μήνες (κι ας είχε ο Μακ Κέιν «άφθονο χρόνο στη διάθεσή του για να προετοιμάσει την ομιλία του», όπως σχολίασε φίλος που έχει αναγάγει τον κυνισμό σε υψηλή τέχνη...).

Ο Μακ Κέιν ζήτησε από τους οπαδούς του να παύσουν τις αποδοκιμασίες στις οποίες ξέσπασαν μόλις άκουσαν το όνομα του Ομπάμα και είπε τα εξής: «Σε έναν αγώνα τόσο μακρύ και δύσκολο όσο αυτή η εκστρατεία, η επιτυχία του επιβάλλει τον σεβασμό για την ικανότητα και την επιμονή του. Ομως το ότι κατόρθωσε να το πετύχει αυτό, εμπνέοντας την ελπίδα σε τόσα εκατομμύρια Αμερικανών, που είχαν κάποτε εσφαλμένα πιστέψει ότι η εκλογή ενός αμερικανού προέδρου λίγο τους αφορούσε, είναι κάτι που το θαυμάζω βαθιά και τον επαινώ για το επίτευγμά του». Με άλλα λόγια, για τον ηττημένο των εκλογών τη μεγαλύτερη σημασία είχε η αναζωογόνηση του πολιτικού συστήματος, δηλαδή των δημοκρατικών θεσμών, την οποία πέτυχε ο Ομπάμα με τη νίκη του, ακόμη και αν αυτό σήμαινε τη δική του ήττα.

Κυρίως όμως ζήλεψα τους Αμερικανούς για αυτό που γέννησε ο Ομπάμα με την εκλογή του και το οποίο, πολύ σωστά, αναγνώρισε αμέσως ο αντιπαλος του: την ελπίδα. Δεν ξέρω πώς θα εξελιχθεί η προεδρία του πρώτου μαύρου προέδρου των ΗΠΑ. Ό,τι και αν συμβεί όμως, τουλάχιστον τώρα οι Αμερικανοί μπορούν να ελπίζουν σε ένα καλύτερο μέλλον. Ενώ εμείς; Σε τι μπορούμε να ελπίζουμε εμείς; Στον ερμηίτη της Ραφήνας; Μήπως στον κ. Γιώργο Παπανδρέου ή στη συνεργασία που ζητεί με τους νεομπολσεβίκους του κ. Αλέκου Αλαβάνου; Γι' αυτό σας λέω, ζηλεύω τους Αμερικανούς...

Και τώρα;

Τώρα πώς να γυρίσω στη μιζέρια της ελληνικής πολιτικής;

Με το μαλακό και, ει δυνατόν, με αξιοπρέπεια. Όπως οφείλει ο καθένας να αντιμετωπίζει τη μοίρα του, όταν πια είναι αργά για να μεταναστεύσει...

Μια φίλη μου εκμυστηρεύθηκε ότι, παρακολουθώντας τα αποτελέσματα των αμερικανικών εκλογών, την πήραν τα κλάματα. «Τι μου λες, βρε παιδάκι μου! Αφού εσύ κλαις για ψύλλου πρήδημα» την ειρωνεύθηκα εγώ. «Ναι» μου απάντησε «αλλά αυτή τη φορά έχυσα μαύρο δάκρυ»...

Παραμιπιπόντως, πληροφορούμαι ότι η νίκη του Ομπάμα προκαλεί ευφορία στα ηγετικά κλιμάκια του ΠαΣοΚ, καθώς θεωρούν ότι προοιωνίζεται οφέλη για τους ίδιους και, φυσικά, για τον ηγέτη τους.

Κάτι τέτοια ακούω και αναρωτιέμαι αν είναι η σειρά μου να χύσω το μαύρο δάκρυ...

Σχεδόν ερωτικός, ο υπουργός κ. Μιχάλης Λιάπης αφήνει τον θαυμασμό του να εκδηλωθεί ενώπιον θραύσματος από τον ανάγλυφο διάκοσμο του Παρθενώνα, που επεστράφη χθες από το Μουσείο του Βατικανού. Ελπίζω ότι η πλευρά την οποία βλέπει εκείνος είναι καλύτερη από αυτήν που βλέπουμε εμείς...

Κύριε διευθυντά

Μια από τις κοσμοϊστορικές «μεταρρυθμίσεις» με τις οποίες τούτη η κυβέρνηση πέτυχε την «επανίδρυση» του κράτους είναι ότι υποχρέωσε τις δημόσιες υπηρεσίες να αναζητούν οι ίδιες τα πιστοποιητικά που απαιτούν από τους πολίτες, αντί να τους στέλνουν να ταλαιπωρούνται στις δαιδαλώδεις διαδικασίες του κτήνους που ονομάζουμε «Δημόσιο».

Αρκεί όμως μια εντολή του υπουργείου Εσωτερικών για να μεταμορφώσει το απεχθές κτήνος σε ένα πλάσμα γλυκό, κομψό και λεπτειλίεπτο; Φοβάμαι πως όχι. Διότι μαθαίνω ότι, στην πραγματικότητα, η εφαρμογή της διάταξης (όπου και όπως εφαρμόζεται...) κάνει την κατάσταση χειρότερη. Κάποτε έδινες είκοσι ευρώ στον υπάλληλο και την επομένη επέστρεφες για να πάρεις το πιστοποιητικό σου. Τώρα γλιτώνεις μεν τα είκοσι ευρώ, αλλά περιμένεις ως και δύο μήνες ώσπου να καταφέρει η γραφειοκρατία να εκδώσει το πιστοποιητικό.

Ο μόνος κερδισμένος (αν κάτι τόσο ευτελές μπορεί να θεωρείται κέρδος...) είναι ο υφυπουργός Εσωτερικών Χρήστος Ζώνης, που δεν ντρέπεται να ανακοινώνει ότι παραπέμπει στο πειθαρχικό όσους υπαλλήλους αρνούνται να συμμορφωθούν με τη διάταξη, λες και δεν ξέρει ότι σπανιότατα αυτές οι παραπομπές καταλήγουν στην επιβολή κυρώσεων.

Με τους θερμούς χαιρετισμούς μου
ΠΑΝΔΩΡΑ

Πριν από μερικές ημέρες είχα μια κουβέντα με πρώην συνεργάτη του κ. Κώστα Σημίτη.

Συζητούσαμε για τους συμβιβασμούς που υποχρεώθηκε να κάνει ο κ. Σημίτης ως πρωθυπουργός (συμβιβασμούς με τη διαφθορά, τον παλαιοκομματισμό, τον λαϊκισμό και τη βλακεία) και για το αν και κατά πόσον θα αποδειχθεί με τον χρόνο ότι η αξία των επιτυχιών της πρωθυπουργίας του υπερβαίνει το κόστος των συμβιβασμών του. Μου είπε ο συνομιλητής μου κάτι το οποίο δεν εγνώριζα: Βαθύτατη πεποίθηση του πρώην πρωθυπουργού ήταν ότι η ενασχόληση με τα σκάνδαλα των αντιπάλων είναι, πολιτικά, χαμένος χρόνος.

Κατά σύμπτωση, λίγες ημέρες αργότερα, το ίδιο ακριβώς μου είπε πρώην συνεργάτης του σημερινού υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών. Όπως και ο κ. Σημίτης, έτσι και ο κ. Γιώργος Αλογοσκούφης από τη θέση όπου ευρίσκεται θεωρεί ότι χάνει τον χρόνο του όταν σκαλίζει σκάνδαλα των αντιπάλων.

Συγκράτησα τη σύμπτωση – ει μη τι άλλο, λόγω της εκτίμησης που ποτέ δεν έκρυψα ότι τρέφω και για τους δύο αυτούς πολιτικούς. Η ορθότητα της πεποίθησής τους επαληθεύτηκε χθες, όταν συνάντησα βουλευτή της αντιπολίτευσης, που μετέχει στην Εξεταστική για το Βατοπαίδι, σε κατάσταση απογνώωσης, εξαιτίας των εργασιών της επιτροπής. «Θεέ μου» έλεγε (το έλεγε ως σχήμα λόγου, δεν εννοούσε εμένα...) «τι μ*** ρωτάμε! Πώς χάνουμε έτσι τον χρόνο μας!».

Αυτή είναι η απουσία της ελπίδας, μέσα στην οποία είμαστε εγκλωβισμένοι. Μου φέρνει στον νου τη μόνη φράση που έχω συγκρατήσει από κάποιο έργο του Μπέκετ, είκοσι πέντε χρόνια αφότου διάβασα τα θεατρικά του: «Κανείς δεν έρχεται. Κανείς δεν φεύγει. Τίποτε δεν γίνεται»...

Την ιστορία του πώς ο κ. Σημίτης, ως υπουργός Γεωργίας (1981-1985), είχε προσπαθήσει να πάρει ως σύμβουλό του στο υπουργείο τον κ. Αλογοσκούφη, που τότε υπηρετούσε τη θητεία του στον στρατό, αλλά και πώς τον εμπόδισε ο κομματικός μηχανισμός, θα σας την πω άλλη φορά...